

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 47/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a zo sudcov Ladislava Duditřa (sudca spravodajca) a Miroslava Duriřa v konaní podľa řl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sřažnosti sřažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ľudovítom řtangloviřom, Jarmořná 3, řaľa, proti uzneseniu Najvyšřieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tostř/11/2023 zo 4. oktřbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sřažnosť **o d m i e t a .**

O d ō v o d n e n i e :

I.

Ústavná sřažnosť sřažovateľa a skutkový stav veci

1. Sřažovateľ sa ústavnou sřažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného řl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva zaručeného řl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyšřieho súdu uvedeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sřažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zruřit' a žiada, aby ústavný súd vydal najvyšřiemu súdu pokyn na jeho nevzatie do väzby bez nahradenia väzby dohľadom probačného a mediáčného úradníka a bez nariadenia kontroly technickými prostriedkami.

2. Z ústavnej sřažnosti a jej príloh vyplýva, že sřažovateľ bol rozsudkom řpecializovaného trestného súdu ř. k. PK-2T/12/2012-2809 z 25. septembra 2012 (ďalej len „rozsudok řpecializovaného trestného súdu“) uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa ř 144 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou účastiťva podľa ř 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Za to mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, súčasne mu bol uložený ochranný dohľad v trvaní 3 rokov.

3. Proti rozsudku řpecializovaného trestného súdu podal sřažovateľ odvolanie, ktoré najvyšří súd zamietol uznesením sp. zn. 1To/10/2012 z 3. apríla 2013. Po vyčerpaní vnútroštátnych prostriedkov nápravy sa sřažovateľ obrátil na Európsky súd pre ľudské práva, ktorý rozsudkom vo veci [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] proti Slovenskej republike z 15. decembra 2022 [sřažnosti ř. 28081/19 a 29664/19 (ďalej

len „rozsudok ESLP“) konštatoval porušenie práv sťažovateľa zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru v trestnom konaní vedenom proti nemu.

4. Špecializovaný trestný súd vyhovel návrhu, ktorým sa sťažovateľ s poukazom na rozsudok ESLP domáhal povolenia obnovy konania vo veci sp. zn. PK-2T/12/2012, a uznesením sp. zn. 3Nt/1/2023 z 24. augusta 2023 obnovu tohto konania podľa § 394 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného poriadku povolil. Avizovaným uznesením špecializovaný trestný súd súčasne podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku (okrem iného) zrušil výroky o vine a treste rozsudku špecializovaného trestného súdu, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad. Proti tomuto uzneseniu podal prokurátor sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Tost/26/2023 zo 4. októbra 2023 zamietol.

5. Po povolení obnovy konania špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 3Nt/1/2023 z 24. augusta 2023 (ďalej len „uznesenie špecializovaného trestného súdu“) rozhodol podľa § 403 Trestného poriadku o väzbe sťažovateľa tak, že videl dôvod väzby uvedený v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, sťažovateľa do väzby nevzal a väzbu podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia povinností (vrátane kontroly technickými prostriedkami) špecifikovaných v uznesení.

6. Proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu podali prokurátor a sťažovateľ sťažnosti, o ktorých rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil uznesenie špecializovaného trestného súdu a podľa § 403 Trestného poriadku rozhodol o väzbe sťažovateľa tak, že videl dôvod väzby uvedený v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sťažovateľa do väzby nevzal a väzbu podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia povinností (vrátane kontroly technickými prostriedkami) špecifikovaných v predmetnom uznesení.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Dôvod väzby uvedený v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je daný. Napadnuté uznesenie je odôvodnené nedostatočne, pretože v ňom nie sú uvedené skutkové okolnosti, ktoré preukazujú dôvodnosť trestného stíhania (materiálna podmienka väzby). Najvyšší súd nepoukázal na žiaden dôkazný materiál, ktorý by umožnil urobiť záver o dôvodnosti trestného stíhania vedeného proti sťažovateľovi.

b) Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení nevyjadril k námietke prednesenej v sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu, podľa ktorej bol skutkový stav, o ktorý špecializovaný trestný súd oprel dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa, v pôvodnom konaní zistený spôsobom porušujúcim dohovor. Napadnuté uznesenie je z avizovaných príčin odôvodnené nedostatočne.

c) V napadnutom uznesení absentuje reakcia na námietku, podľa ktorej sa sťažovateľ vo výkone trestu odňatia slobody správal vzorne a bol viackrát disciplinárne odmenený, v dôsledku čoho nie je nevyhnutné ani väzobné stíhanie, ani jeho nahradenie miernejšími prostriedkami. Aj z tohto dôvodu je napadnuté uznesenie odôvodnené deficitným spôsobom.

d) Najvyšší súd v napadnutom uznesení nedeklaroval skutočnosti odôvodňujúce väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odlišné od poznatkov vzbudzujúcich dôvodné podozrenie zo spáchania skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Dôvodné podozrenie, že sťažovateľ mohol spáchať skutok, ktorý je naďalej predmetom trestného stíhania, sa týka dôvodnosti trestného stíhania (prvá materiálna podmienka väzby) a nemožno ho použiť na podopretie existencie dôvodu tzv. preventívnej väzby.

e) Ak najvyšší súd poukazuje na minulú trestnú činnosť sťažovateľa, sťažovateľ v reakcii uvádza, že ide o toho času zahladenú trestnú činnosť nízkej závažnosti z dávnejšej minulosti. Nejde o druhovo rovnakú trestnú činnosť v komparatívnom hodnotiacom profile so skutkom, pre ktorý sa aktuálne vedie trestné konanie. Takto identifikovaná minulé trestná činnosť nemôže založiť dôvodnú obavu z gradovania konania sťažovateľa smerujúceho až k možnej úkladnej vražde.

f) Pri zvažovaní dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd nevyhodnotil okolnosti veci so zreteľom na osobu sťažovateľa, jeho sociálne a rodinné pomery, ako aj na prostredie, v ktorom sa pohybuje a pracuje, v tom smere, či avizované okolnosti vytvárajú alebo zvyšujú riziko pokračovania v trestnej činnosti. Sťažovateľ je otcom syna, ktorého matka zomrela, pričom aktuálne je zamestnaný.

g) Kým špecializovaný trestný súd videl dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, najvyšší súd identifikoval väzobný dôvod uvedený v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. K tomuto dôvodu väzby vykonal najvyšší súd dôkazy v sťažovateľovej neprítomnosti bez toho, aby mu dal možnosť oboznámiť sa s nimi a vznášať proti nim argumenty. Sťažovateľ nebol v konaní pred najvyšším súdom vypočutý a nemal možnosť vyjadriť sa k avizovanému dôvodu väzby.

8. Už uvedené dôvody sťažovateľ podrobnejšie odôvodňuje jednotlivými parciálnymi námietkami uvádzanými v ústavnej sťažnosti. Bez potreby komplexného prebratia parciálnej sťažnostnej argumentácie do odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd uisťuje sťažovateľa, že sa pred jeho vydaním dôsledne oboznámil s celým obsahom ústavnej sťažnosti, ako aj so všetkými jej prílohami.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru v podstate v dôsledku nedostatku odôvodnenia napadnutého uznesenia a pre deficitu postupu najvyššieho súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia.

10. Vo vzťahu k námietke o nedostatku dôvodnosti trestného stíhania ako materiálnej podmienke väzby sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia, v ktorom (na s. 13 a 14) najvyšší súd poukázal na skutkové okolnosti preukazujúce dôvodnosť trestného stíhania. *In concreto* dal najvyšší súd zreteľ (s. 13) na konkrétnu dôkaznú situáciu existujúcu v čase rozhodovania všeobecných súdov v pôvodnom konaní, pričom sťažovateľovi dal do pozornosti dôvod zrušenia skorších meritórnych rozhodnutí a z toho rezultujúci potrebný rozsah prerokovania veci. Práve v konkrétnej nadväznosti na tento úsudok uviedol, že nie je vylúčené, že k zmene dôkaznej situácie vôbec nedôjde. V ďalších chronologicky nadväzujúcich argumentačných líniách

(s. 14) najvyšší súd vyriekol: „Napriek tomu, že ESLP konštatoval porušenie práv obžalovaných, pretože neboli vykonané nimi navrhované dôkazy, ktoré by mohli viesť k iným skutkovým záverom, neznamená to automaticky, že skutok tak, ako bol zistený a ustálený v pôvodnom konaní, je nesprávny. Nemožno tak v súčasnom štádiu spochybňovať dôvodnosť trestného stíhania obžalovaných, keďže je potrebné v trestnej veci doplniť dokazovanie, ktoré preukáže, či sú závery plynúce z pôvodného konania správne. Je preto potrebné vychádzať z doposiaľ zabezpečených dôkazov, ktoré sú podľa názoru najvyššieho súdu dostačujúce na konštatovanie dôvodnosti trestného stíhania obžalovaných v súčasnom štádiu trestného konania...“

11. K tejto sťažnostnej námietke ústavný súd uvádza, že závery sťažnostného súdu o dôvodnosti vedeného trestného stíhania sú v súčasnom štádiu trestného konania plne ústavnoprávne akceptovateľné, keďže vychádzajú z najvyšším súdom konkrétne uvádzaných dôkazov (výpoveď svedkov ■■■ a ■■■ a ďalšie dôkazy), ktoré boli zabezpečené v pôvodnom konaní. Napadnuté uznesenie je v tomto smere odôvodnené v dostatočnej miere, pretože sú v ňom uvedené konkrétne skutkové okolnosti preukazujúce dôvodnosť trestného stíhania. Ústavný súd sa stotožňuje aj so závermi najvyššieho súdu smerovanými k rozsudku ESLP a v tomto smere nemôže dať za pravdu sťažovateľovmu tvrdeniu o nedostatočnej argumentačnej reakcii najvyššieho súdu. Práve v tejto súvislosti ústavný súd osobitne zdôrazňuje záver najvyššieho súdu (s. 13), že rozhodovanie o väzbe nie je ani v danom prípade rozhodovaním o vine či nevine sťažovateľa, preto existencia dôvodného podozrenia zo spáchania činu je v uvedenom smere nielen dostačujúca, ale priamo určujúca a limitujúca – rozhodnutím o väzbe nemožno vysloviť vinu. Ústavný súd dodáva, že tieto závery sú v plnom súlade s jeho rozhodovacou praxou (m. m. napr. I. ÚS 417/2018) a aj na tomto mieste ich považuje za ústavnoprávne korektné, preto nevidí príčinu pre decízny odklon. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto sťažnostnú námietku nevyhodnotil ako takú, ktorá by odôvodnila kasačnú intervenciu smerujúcu k zrušeniu napadnutého uznesenia.

12. Sťažovateľ namieta nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia v súvislosti s reakciou najvyššieho súdu na argument uvedený v sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu, ktorého obsahom bolo tvrdenie, že sťažovateľ sa vo výkone trestu odňatia slobody správal vzorne a bol viackrát disciplinárne odmenený, v dôsledku čoho niet dôvodu ani na väzbu, ani na jej nahradenie miernejšími prostriedkami. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa náležite zaoberal sťažovateľovým priaznivým správaním vo výkone trestu odňatia slobody, reflektoval ho a vyhodnotil ho v tom pre sťažovateľa priaznivom smere, že uvedená okolnosť podporila nahradenie jeho väzby (s. 16 a nasl. napadnutého uznesenia). Ak najvyšší súd ustálil, že uvedená okolnosť nadobúda pozitívnu relevanciu vo vzťahu k nahradeniu väzby sťažovateľa, nie však v relácii k samotnému dôvodu väzby, ústavný súd na uvedenom závere nevidí aspekt, ktorý by sa vymyká ústavnoprávnej udržateľnosti napadnutého uznesenia.

13. Pri odôvodnení dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd poukázal v systematickej chronológii najskôr na predchádzajúce odsúdenia sťažovateľa. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi stabilne uvádza, že zohľadnenie predchádzajúcej trestnej činnosti pri posudzovaní väzobných dôvodov tzv. preventívnej (predstihovej) väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je všeobecnými súdmi bežne akceptovanou skutočnosťou pri posúdení osoby obvineného (obžalovaného) v kontexte hodnotenia nebezpečenstva, že sa dopustí konania, ktorému má väzba zabrániť. Zahľadenie odsúdenia neznamená, že sťažovateľ trestný čin nespáchal, ale že všeobecné súdy nemôžu na túto okolnosť prihliadať pri ukladaní trestu v inom konaní (m. m.

napr. I. ÚS 1/2015, III. ÚS 435/2023). Uvedenú dôvodovú líniu napadnutého uznesenia preto nemožno hodnotiť ako ľudskoprávne excesívnu a z uvedeného dôvodu ako ústavne nekonformnú.

14. V súvislosti s povahou (i) najvyšším súdom poukazovanej minulej trestnej činnosti sťažovateľa na jednej strane a (ii) skutku, pre ktorý je aktuálne vedené trestné stíhanie, na druhej strane je pre ústavný súd mimoriadne podstatná jednotiacia črta spočívajúca v tom, že v oboch prípadoch ide prevažne o závažnú trestnú činnosť násilnej povahy (obmedzovanie osobnej slobody, vydieranie, ublíženie na zdraví, výtržníctvo a úkladná vražda). V kontexte uvádzaných okolností preto nie je nedôvodná ani obava najvyššieho súdu z gradovania trestnej činnosti tak, ako je špecifikovaná v napadnutom uznesení. Na tom nie je spôsobilý nič zmeniť ani časový odstup od spáchania avizovanej minulej trestnej činnosti sťažovateľa, keďže obava najvyššieho súdu pramení a súvisí práve so stupňovaním trestnej činnosti potenciálne uskutočňovanej v istom a súčasne aj nevyhnutnom časovom úseku, postupujúc od trestnej činnosti, ktorá je v celkovom hodnotiacom profile menej závažná (napríklad obmedzovanie osobnej slobody) smerom k väčším závažným formám násilnej trestnej činnosti (napríklad pokus o ublíženie na zdraví a úkladná vražda). Z uvedeného dôvodu nebolo možné priznať ústavnoprávnu relevanciu ani sťažostnej námietke, ktorá je v koncentrovanej podobe uvedená v bode 7 písm. e) tohto rozhodnutia.

15. K tejto sťažostnej dôvodovej línii ústavný súd uzatvára, že sťažostný súd na s. 16 napadnutého uznesenia k dôvodu tzv. preventívnej väzby poukázal na konkrétne zistenia o osobe sťažovateľa, ako aj na charakter, spôsob a rozsah trestnej činnosti, za ktorú bol v minulosti odsúdený a ktorá je v koncentrovanej a koncíznej podobe špecifikovaná v predošlom odseku. Takéto závery ústavný súd nepovažuje za ústavnoprávne neudržateľné, preto neobstojí sťažovateľova námietka, že najvyšší súd v napadnutom uznesení nedeklaroval také skutočnosti odôvodňujúce väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré by boli odlišné od poznatkov vzbudzujúcich podozrenie zo spáchania skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Ústavnému súdu je, naopak, zrejmé, že najvyšší súd na takéto skutočnosti v napadnutom uznesení upriamil pozornosť.

16. Argument sťažovateľa, že je otcom syna, ktorého matka zomrela, nebol predostretý v jeho sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu. Tento fakt je pre ústavný súd podstatný z hľadiska posúdenia jeho relevantnosti pri uplatnení princípu subsidiarity. Z jeho obsahu (čl. 127 ods. 1 ústavy), pokiaľ ide o vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, totiž vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť (avšak nepredniesol) v konaní pred všeobecnými súdmi, nemožno jej priznať úspech až v konaní o ústavnej sťažnosti. Keďže sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietol porušenie svojich práv aj touto konkrétnou argumentačnou líniou, avšak v kontexte sťažnosti podanej proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu nevyužil aktívny spôsob obhajoby (obhajoba zostala pasívna) a v rámci účinnej ochrany práv svoju argumentáciu neuplatnil v konaní najvyššieho súdu ako sťažostného súdu pred jeho rozhodnutím, ústavný súd nemohol ústavnej sťažnosti vyhovieť ani v tejto časti (m. m. napr. III. ÚS 90/03). Výlučne nad rámec tohto záveru ústavný súd dodáva, že sťažovateľov syn sa narodil 29. júna 2005, teda je plnoletý.

17. Ak sťažovateľ v dôvodových líniách ústavnej sťažnosti na podporu svojich tvrdení uvádza, že je od 2. novembra 2023 zamestnaný u zamestnávateľa identifikovaného v ústavnej sťažnosti na podklade pracovnej zmluvy uzatvorenej 16. októbra 2023, ústavný súd v odpovedi podotýka, že napadnuté uznesenie bolo vydané 4. októbra 2023. Nemožno teda vytknúť najvyššiemu súdu, že uzavretie avizovanej pracovnej zmluvy v napadnutom uznesení nereflektoval, keďže v čase jeho rozhodovania tento pracovný pomer neexistoval. Z tohto dôvodu nemohla byť ani táto sťažnostná argumentácia vyhodnotená ako procesne úspešná.

18. Vychádzajúc z uvedených súvislostí, nemohol ústavný súd kvalifikovať ako ústavnoprávne relevantné ani sťažovateľovo tvrdenie, podľa ktorého najvyšší súd pri skúmaní dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nevyhodnotil okolnosti danej veci so zreteľom na osobu sťažovateľa, jeho sociálne a rodinné pomery, ako aj prostredie, v ktorom sa pohybuje a pracuje. Sťažnostný súd poukázal na minulé odsúdenia sťažovateľa a so zreteľom na konkrétne skutkové okolnosti odôvodnil obavu, že sťažovateľ by sa mohol dopustiť konania, ktoré zakladá dôvod tzv. preventívnej väzby, avšak súčasne videl iné konkrétne okolnosti tkvejúce v osobe sťažovateľa, pre ktoré pristúpil k nahradeniu väzby miernejšími prostriedkami špecifikovanými vo výrokovej časti napadnutého uznesenia. Na základe uvedeného neostalo ústavnému súdu nič iné, len kvalifikovať aj túto námietku ako nedôvodnú.

19. Vo vzťahu k sťažnostnej námietke súvisiacej so spôsobom vykonávania dokazovania najvyšším súdom pred rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľa a s ňou vecne súvisiacim argumentačným líniám ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti priamo nenapadol postup najvyššieho súdu predchádzajúci vydaniu napadnutého uznesenia, odôvodnenie ústavnej sťažnosti tak zjavne nezodpovedá navrhovanému petitu. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že jeho viazanosť návrhom na začatie konania [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha. Tým sťažovateľ zároveň vymedzuje rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

20. Napriek tomu, aplikujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti, ústavný súd vyhodnotil aj túto časť námietok sťažovateľa, ktorý v podstate odkazuje na s. 15 napadnutého uznesenia a v tejto súvislosti poukazuje na dôkazy (rozsudky dokladujúce jeho minulú trestnú činnosť), ktoré mal najvyšší súd vykonať v jeho neprítomnosti bez toho, aby sa mohol oboznámiť so skutkovými okolnosťami, z ktorých vyplývajú dôvody tzv. preventívnej väzby. Pre ústavný súd je však na tomto mieste podstatné, že odpis z registra trestov sťažovateľa, ako zo spisu (zv. č. I. 147) vyplýva, bol podľa § 298 Trestného poriadku s poukazom na § 269 Trestného poriadku ako listinný dôkaz prečítaný na verejnom zasadnutí konanom na špecializovanom trestnom súde 24. augusta 2023 (s. 3 až 4 zápisnice o tomto verejnom zasadnutí). Predsedníčka senátu následne dala sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k uvedeným poznatkom a sťažovateľ túto možnosť nevyužil, keďže podľa protokolácie ostal „bez vyjadrenia“.

21. Ústavný súd preto uzatvára, že už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením a obsahom sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného

ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na to, že ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa už stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2024

Libor Duľa
predseda senátu